

Předkec

Rok našeho narození byl příznačný – 1968. Narodili jsme se jako ztracená a zbitá generace. Nikdo se nikdy pořádně nestaral, kdo jsme a jak žijeme. My kluci jsme zajímali alespoň vojenskou správu. Holky nezajímaly nikoho. Vyrůstali jsme bez perspektivy.

Dnes je mi třidvacet. Raději bych byl, kdyby mi bylo nejmíň šedesát. Měl bych život za sebou. Takhle ho mám prý před sebou. Ale vůbec nevím, co přinese. Momentálně se mořím s touhle knížkou. Nevím, co mě to popadlo, že jsem s tím vůbec začal. Dřu se s tím už rok. To není moc dlouho, já vím, ale já to už nosím hezky dlouho celé v hlavě. Od takových šestnácti nejmíň. V sedmnácti jsem sedl poprvé ke stroji a naťukal pracně prvních padesát stránek.

Pak jsem to nechal plavat. Raději jsem jezdil na vandry, chlatal a chodil na bigbíty. Pak jsem začal studovat vysokou školu, a život stál čím dál víc za hovno. Těch padesát stránek jsem však nosil stále s sebou jako svůj talisman a v myšlenkách jsem se k nim neustále vracel.

17. listopadu 1989 nám na Národní třídě konečně ukázali, že jakousi starost o nás přece jen mají. Přes noc jsme se všichni stali bezejmennými hrdiny. Mluvil o nás celý svět. Posílali nám peníze (pak se ty prachy vypařily a dodnes nikdo neví kam).

Plný euforie jsem vytáhl na světlo boží těch padesát stránek a začal pokračovat. Bylo po revoluci, vstříc nám vycházela světlá budoucnost. Než jsem to stihl dopsat, všechno bylo jinak.